

ปัจจัยที่อาจมีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ กรณีศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลาง

ฉันทา ชมชื่น¹ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์²

วันรับ: 31 พฤษภาคม 2567 วันแก้ไข: 19 มิถุนายน 2567 วันยอมรับเผยแพร่: 21 มิถุนายน 2567

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านความผูกพันทางสังคม ปัจจัยการคบหาสมาคมที่แตกต่างและการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด และเสนอแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กและเยาวชนที่มีการกระทำความผิดในคดียาเสพติด ทั้งเป็นกระทำความผิดครั้งแรกและกระทำความผิดซ้ำในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพื้นที่เขตภาคกลาง 110 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และ Independent-Samples t-test การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ 1) นักสังคมสงเคราะห์ จำนวน 3 ราย นักจิตวิทยา จำนวน 3 ราย 2) เด็กและเยาวชนคดียาเสพติดจำนวน 8 ราย ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน กลุ่มที่มีความผูกพันทางสังคมอยู่ในระดับต่ำ จะกระทำความผิดมากกว่ากลุ่มที่มีความผูกพันทางสังคมอยู่ในระดับสูง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ -0.223 ความสัมพันธ์กันและเป็นไปในทิศทางผกผันกันในระดับปานกลาง 2) ปัจจัยการคบหาสมาคมที่แตกต่างที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน กลุ่มที่มีความสนิทสนมกับเพื่อนที่กระทำความผิดน้อย จะกระทำความผิดน้อยกว่ากลุ่มที่มีความสนิทสนมกับเพื่อนที่กระทำความผิดมาก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.660 ความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง 3) การวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มที่ทำความผิดในคดียาเสพติดจะมีความผูกพันทางสังคมและครอบครัวน้อย และมีการคบหาสมาคมการสนิทสนมใกล้ชิดกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จึงนำมาสู่การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติดได้มากขึ้น และข้อเสนอแนะสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน คือการให้ความสำคัญและส่งเสริมพัฒนาการสร้างความผูกพันทางสังคม ครอบครัว และชุมชน ให้กับเด็กและเยาวชนเพื่อเป็นการป้องกันปัญหาของเด็กและเยาวชนที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

คำสำคัญ: การคบหาสมาคมที่แตกต่าง ความผูกพันทางสังคม ปัจจัยที่อาจมีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต (ผู้ประพันธ์บทความ)

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต

Factors Leading to Juvenile Drug Offenses: A Case Study of Central Region Juvenile Vocational Training Centers

Thanwa Chomchuen¹ & Aranee Vivatthanaporn²

Received: May 31, 2024 Revised: June 19, 2024 Accepted: June 21, 2024

Abstract

This study aims to investigate the relationship between factors related to social bonds, those of differential association, and juvenile offenses involving narcotic drugs. Additionally, it aims to propose guidelines for preventing and addressing problems associated with juvenile drug offenses. This study employed a mixed-method approach, incorporating both quantitative and qualitative methods. The quantitative aspect involved a sample of 110 children and youth who were involved in narcotic drug-related offenses for the first time or had repeated offenses at the Juvenile Practice and Training Center in the Central Region. Questionnaires served as the primary research instrument, and statistical analysis included measures such as percentage, mean, correlation coefficient, and independent sample t-test. Additionally, the study utilized qualitative methods, conducting in-depth interviews with key informants. These informants included three social workers, three psychologists, and eight children and youth charged with narcotic drug cases. The findings indicate several significant results. Regarding social bond factors associated with juvenile offenses, those with lower levels of social bond demonstrated a higher frequency of offenses those with high levels of social bond, with a statistically significant correlation at the 0.05 level and a correlation coefficient (r) of -0.223. Concerning factors related to differential association, juveniles with lower levels of association displayed fewer offenses those with high levels of association, with statistical significance at the 0.05 level and a correlation coefficient (r) of 0.660. Qualitative research findings revealed that juveniles involved in narcotic drug offenses often had fragile social and family bonds. Additionally, they tended to associate with individuals engaged in narcotic drug use, which contributed to their involvement in offenses. It is also suggestion for preventing and solving problems of juvenile delinquency is to pay attention, develop the social bonds between family and community for children and youth to prevent problems of drugs.

Keywords: Differential association, Social bond, Factors Leading to Juvenile Drug Offenses

¹ Graduate Student, Master of Arts Program in Criminology and Justice Administration, Rangsit University (Corresponding Author)

² Assistant Professor, Faculty of Criminology and Justice Administration, Rangsit University

บทนำ (Introduction)

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญ มีคุณค่าและเป็นกำลังหลักสำคัญของการพัฒนาประเทศ เด็กและเยาวชนจึงควรได้รับการดูแลและส่งเสริมพัฒนาการจากครอบครัวและผู้ปกครอง การเอาใจใส่ดูแลอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ รวมทั้งการส่งเสริมทางด้านคุณธรรมและจริยธรรมให้สามารถปรับตัวอยู่ร่วมในสังคมอย่างเหมาะสม แต่ท่ามกลางการดูแลและปกป้องจากครอบครัว พบว่าเด็กและเยาวชนจำนวนมาก ล้วนแต่เผชิญกับผลกระทบจากปัจจัยทางสังคมภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ ได้แก่ สภาพการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันอันก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ทั้งในระดับ บุคคล ครอบครัว สังคมและระดับประเทศ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาครอบครัวแตกแยก ความยากจน ยาเสพติด อาชญากรรม (คณินิจ วิหคมาตย์, 2552) ปัจจุบันพบว่า ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีความรุนแรงสูงขึ้น ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเข้าสู่การประกอบอาชญากรรม มีตั้งแต่คดีที่ไม่มีความรุนแรง ยกตัวอย่างเช่น คดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ การลักเล็กขโมยน้อย ไปจนถึงกระทั่งถึงคดีที่มีความรุนแรง เช่น การทำร้ายร่างกาย การฆ่าคนตาย คดีที่เกี่ยวข้องกับเพศ อนาคต ช่มชู้ และคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด การจำหน่ายยาเสพติด เป็นต้น ซึ่งการกระทำผิดต่าง ๆ ส่งผลร้าย ทำให้เกิดภัยอันตรายทั้งต่อตัวเด็กและเยาวชนเอง และความสงบสุขของสังคมส่วนรวม ทำให้เด็กและเยาวชนต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา

เมื่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและถูกจับกุม เมื่อศาลพิจารณาคดีพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จะเข้ามาอยู่ในความรับผิดชอบของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั่วประเทศมีทั้งหมด 21 แห่ง ทำหน้าที่ในการรับเด็กและเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลว่ากระทำความผิด และควรถูกควบคุมตัวไว้เพื่อให้การฝึกอบรมโดยมีระยะเวลาการฝึกอบรมที่แตกต่างกันออกไปตามที่ศาลกำหนดกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนมองว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดถือว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่ควรได้รับการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และพัฒนาอย่างใกล้ชิดและเหมาะสม เพื่อให้พวกเขาสามารถกลับมาเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศอีกครั้ง เพราะหากกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนมุ่งเพียงแต่การจับกุมและควบคุมเด็กและเยาวชนเพียงอย่างเดียวหรือเป็นกระบวนการที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับกระบวนการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ก็จะส่งผลให้เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้มีโอกาสที่จะกลับมากระทำผิดซ้ำอีก เนื่องจากสาเหตุในการกระทำผิดไม่ได้รับการแก้ไขอย่างแท้จริง (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2558)

โดยศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพระนครศรีอยุธยา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 (ราชบุรี) และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 11 (ลพบุรี) ซึ่งทั้ง 4 แห่ง เป็นศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่รับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในเขตพื้นที่จังหวัดภาคกลางและปริมณฑล ประกอบด้วยจังหวัดปทุมธานี นนทบุรี สมุทรปราการ สมุทรสาคร กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ พระนครศรีอยุธยา ลพบุรี สระบุรี อ่างทอง และสิงห์บุรี จังหวัดที่กล่าวมาทั้งหมดนี้อยู่ในพื้นที่ภาคกลางและปริมณฑล ซึ่งเป็นพื้นที่ค้าและแพร่ระบาดของยาเสพติดที่สำคัญ เป็นทั้งพื้นที่ส่งมอบคุณยาเสพติด แหล่งพักยาเสพติด ก่อนที่จะกระจายไปยังพื้นที่แพร่ระบาดอื่น ๆ ส่งผลให้สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดในพื้นที่ภาคกลางยังมีความรุนแรงเพื่อที่จะนำข้อมูล

ที่ได้มาพัฒนารูปแบบการจัดทำแผนการบำบัด แก้ไข พื้นฟูเด็กและเยาวชนให้เกิดความครอบคลุมและตรงตามประเด็นปัญหาของเด็กและเยาวชนแบบเฉพาะรายมากยิ่งขึ้น และในการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นนั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาข้อมูลถึงสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลกระทบทำให้เกิดความผิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยพื้นฐานทางด้านครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู การเอาใจใส่จากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว เพื่อน หรือชุมชน และสภาพแวดล้อมทางสังคม ตลอดจนการควบคุมตนเองของแต่ละบุคคล ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดได้ทั้งสิ้น

ดังนั้น การป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลเพียงใดนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจถึงสาเหตุที่แท้จริงของการกระทำความผิด และการเกิดปัญหาจะทำให้สามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะสามารถทำให้ลดอัตราการกระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดได้ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด โดยเฉพาะปัจจัยทางด้านความผูกพันทางสังคมและการคบหาสมาคมที่แตกต่างว่าจะสามารถส่งผลให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดหรือไม่ เพื่อจะได้นำมาเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวเกี่ยวกับการกระทำความผิดในคดียาเสพติดให้มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่สังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านความผูกพันทางสังคมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการคบหาสมาคมที่แตกต่างและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด
3. เพื่อเสนอแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด

การทบทวนวรรณกรรม (Reviews of Literature)

1. แนวคิดและทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง

ซีทเทอร์แลนด์ (1947) ได้เสนอว่า พฤติกรรมอาชญากรรมไม่ได้มีสาเหตุโดยตรงมาจากพันธุกรรมหรือสภาพแวดล้อมทางสังคม หากแต่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมจากบุคคลใกล้ชิด โดยการติดต่อสื่อสารกัน ไม่ว่าจะเป็นทางวาจาหรือลักษณะท่าทาง แต่การเรียนรู้ทางทฤษฎีนี้ ก็ไม่ได้หมายความว่ากระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเหมือนกับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่น ๆ โดยมีหลักการที่สำคัญเกี่ยวกับกระบวนการที่บุคคลจะเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาชญากรรม 9 ประการ (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554) ดังนี้

- (1) พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดขึ้นจากการเรียนรู้
- (2) พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นโดยผ่านกระบวนการการติดต่อสื่อสาร

(3) หลักการสำคัญในส่วนของการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมนั้น เกิดขึ้นในกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมใกล้ชิดกัน

(4) การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม รวมถึงการเรียนรู้ด้านเทคนิคและวิธีการในการกระทำความผิด

(5) การเรียนรู้ถึงแรงจูงใจที่เป็นการเฉพาะเจาะจง และแรงขับในการกระทำความผิดสามารถที่จะเรียนรู้ได้จากค่านิยมและความเชื่อที่เป็นการละเมิดกฎหมายและการไม่ละเมิดกฎหมายที่ได้ซึมซับมาไว้ในใจ

(6) การที่เด็กและเยาวชน หรือบุคคลทั่วไปกระทำความผิดนั้น เนื่องมาจากการที่เขาได้ซึมซับการรับค่านิยมและความเชื่อในเรื่องการกระทำความผิดกฎหมายมาไว้ในใจ มากกว่าการไม่ละเมิดกฎหมาย และส่งผลต่อการกระทำความผิด

(7) การคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน จะผันแปรไปตามปัจจัยทางด้านความถี่ ระยะเวลา ลำดับความสำคัญก่อน-หลัง และความเข้มข้นของการกระทำความผิด

(8) กระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม และการต่อต้านพฤติกรรมอาชญากรรมสามารถที่จะเรียนรู้จากกลไกทุก ๆ ด้านเช่นเดียวกัน ไม่จำกัดเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง

(9) การอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรม ไม่สามารถที่จะอธิบายด้วยค่านิยมและความเชื่อที่เป็นการทั่วไปได้ เนื่องจากคนที่มีได้เป็นอาชญากรก็มีค่านิยมและความเชื่อที่เป็นการทั่วไปได้เช่นเดียวกัน

2. แนวคิดและทฤษฎีความผูกพันทางสังคม

Hirschi (1969) ได้นำเสนอ ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond theory) มีความสำคัญว่าบุคคลที่มีความผูกพันกับองค์กรหรือกลุ่มในสังคม ซึ่งได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และเพื่อนฝูง มักจะมีแนวโน้มที่จะไม่ประกอบอาชญากรรม โดย Hirschi ได้แยกปัจจัยของความผูกพันที่มีต่อสังคม (Social bond) ออกเป็น 4 ข้อ คือ ความผูกพัน (Attachment) ข้อผูกมัด (Commitment) การเข้าร่วม (Involvement) และความเชื่อ (Belief) ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานว่า “บุคคลที่มีความผูกพันทางสังคมน้อยจะมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดมากกว่าคนที่มีความผูกพันทางสังคมมาก” กล่าวคือ การกระทำความผิดของบุคคลขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความใกล้ชิด การมีพันธะ รวมถึงการได้เข้าร่วมกิจกรรมกับสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ดังนั้น การที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดหรือบุคคลทั่วไปประกอบอาชญากรรมนั้น เนื่องมาจากบุคคลเหล่านี้มีความผูกพันต่อสังคมที่ไม่ค่อยดี (Weak Bond) หรือไม่ดีเลย (Broken Bond) คือ ไม่มีความผูกพันที่ไม่ดีทั้ง 4 ด้าน ทั้งด้านความผูกพันต่อสังคม ครอบครัว ด้านการมีพันธะข้อผูกมัดต่อการศึกษา อาชีพ ด้านการเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางสังคม และด้านความเชื่อต่อศีลธรรมจริยธรรมของสังคมเหล่านี้ไม่ติดแน่นเอง (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554)

3. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กัลยา เหล่าจก และพลกฤต แสงอาวุธ (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี” พบว่า ปัจจัยด้านการคบเพื่อน รองลงมา ปัจจัยด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อม มีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้ ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านการคบเพื่อน ได้แก่ เพื่อนที่เด็กและเยาวชนคบหาก็มักจะชวนกันไปในทางที่ผิด การคบหากับกลุ่มเพื่อนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมชอบเที่ยวกลางคืนหนีเรียน การคบเพื่อนของเด็ก

และเยาวชนเสี่ยงต่อการกระทำความผิด เพื่อนของเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือกฎระเบียบของสังคม เด็กและเยาวชนเรียนรู้ทักษะและการกระทำความผิดจากเพื่อน เพื่อนให้ความช่วยเหลือเมื่อได้รับความเดือดร้อนหรือมีปัญหา เพื่อนของเด็กและเยาวชนอยู่อาศัยในชุมชนที่มีการกระทำความผิด 2) ปัจจัยด้านครอบครัวมีผลต่อการกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ได้แก่ เด็กและเยาวชนได้รับการปฏิบัติจากบิดามารดาในลักษณะการเลี้ยงดูแบบสนับสนุน บิดามารดาหรือผู้ปกครองใช้การลงโทษทางจิตใจด้วยการดูแสดงอาการไม่พอใจ เมินเฉย เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่ร่วมกันกับบิดามารดา บิดามารดามักกล่าวตักเตือนเกี่ยวกับพฤติกรรม 3) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม มีผลต่อการกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ได้แก่ บ้านพักอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด กลุ่มเพื่อนมีความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ลักษณะชุมชนมีความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ลักษณะและความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน สังคมที่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ชุมชนที่อาศัยอยู่นั้นเป็นแหล่งการพนันหลายชนิด ชุมชนที่อาศัยอยู่นั้นเป็นแหล่งซื้อขายยาเสพติด ตามลำดับ

พัชรินทร์ ชาศิริพงษ์ (2561) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่เยาวชนกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติดนั้นเกิดจากหลาย ๆ ปัจจัย ซึ่งสามารถอธิบายใน 4 ทฤษฎี ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านในระดับบุคคลคือการควบคุมตนเอง (Self-Control) 2) ปัจจัยทางด้านสังคมคือการควบคุมทางสังคม (Social Control) 3) ความผูกพันทางสังคม (Social Bond) และ 4) การคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association) ในการแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในคดียาเสพติดนั้นจะทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการบูรณาการกำลังจากองค์กร หน่วยงานหรือสถาบันต่าง ๆ ในสังคมให้ความร่วมมือกันโดยแบ่งเป็นระดับการแก้ปัญหาในระดับปัจเจกชน และในระดับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชน

พัชรียา ก้อนแพง (2560) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยเกี่ยวกับความผูกพันทางสังคม และการควบคุมตนเองที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง” ผลการวิจัย พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีระดับการกระทำผิดซ้ำสูงในคดียาเสพติด ซึ่งส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในฐานความผิดครอบครองเพื่อจำหน่าย ข้อค้นพบจากการวิจัย พบว่า ปัจจัยการคบเพื่อนมีผลต่อการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยทางด้านประวัติการกระทำผิด ปัจจัยด้านการควบคุมตนเองและปัจจัยทางด้านความผูกพันทางสังคม โดยเฉพาะความผูกพันกับครอบครัวส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

รักษณา ชิตติกา และ อิติโรเกียะ จาฮาน (Siddiqua and Jahan, 2019) ได้ทำการศึกษา “การวิเคราะห์เปรียบเทียบอิทธิพลของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างและทฤษฎีความผูกพันทางสังคมในเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในประเทศบังคลาเทศ” จำนวน 39 คน ผลการศึกษา พบว่า การคบหาสมาคมที่แตกต่างและความผูกพันทางสังคมมีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีความผูกพันในระดับที่ต่ำ ไม่มีการทำกิจกรรมประจำวันต่าง ๆ ร่วมกันกับสมาชิกในครอบครัวและไม่มี การเข้าร่วมโปรแกรมครอบครัว ยิ่งไปกว่านั้น ผลการวิจัย พบว่า ความผูกพันทางสังคม ข้อผูกมัดทางครอบครัว

และสังคมของผู้กระทำผิดนั้นอยู่ในระดับต่ำ และการศึกษาเปรียบเทียบการคบหาสมาคมที่แตกต่างและความผูกพันทางสังคมต่ออาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ผลการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างมากกว่าปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม

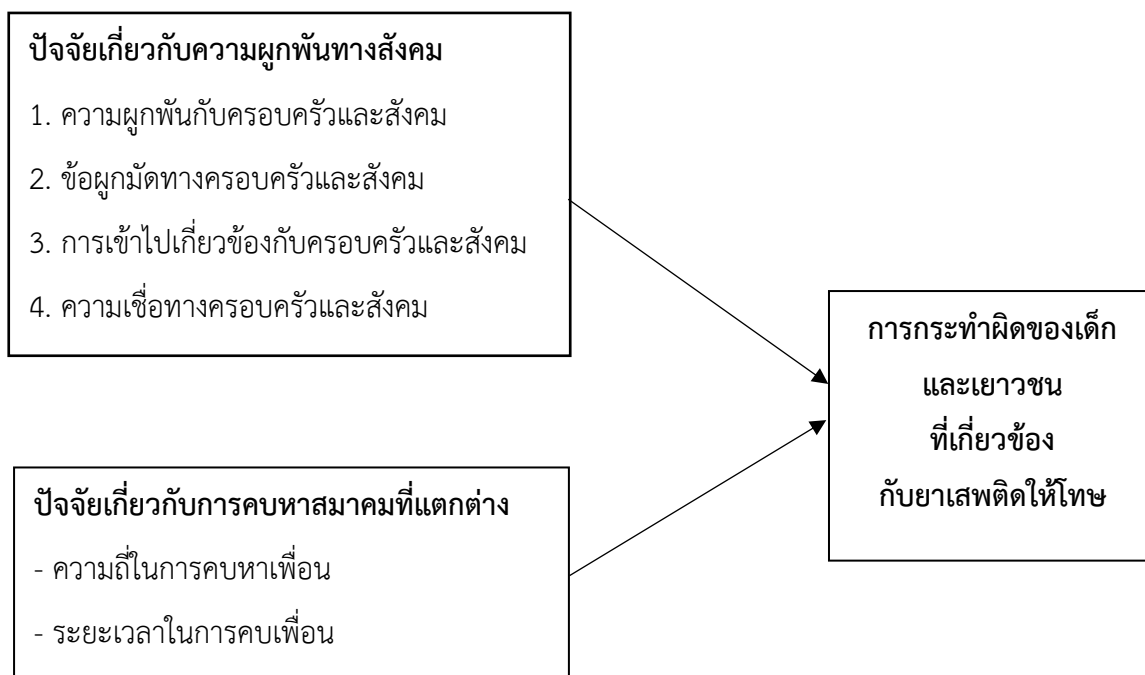
กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

กรอบแนวคิดการศึกษาวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งในส่วนการวิจัยเชิงปริมาณ มีกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย เรื่อง “ปัจจัยที่อาจมีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ กรณีศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลาง” โดยศึกษาในแนวทางทฤษฎีความผูกพันทางสังคมและทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง ดังต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

นิยามศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัย

1) ความผูกพันทางสังคม (Social Bonding) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อบุคคลรอบครัวและสังคมรอบ ๆ ตัว อันประกอบด้วย บิดามารดา ญาติพี่น้อง และเพื่อนบ้าน หรือบุคคลในชุมชน ครู เพื่อนที่โรงเรียน เป็นต้น ซึ่งทำให้เด็กและเยาวชนสามารถควบคุมพฤติกรรมและจิตใจที่จะไม่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกไปจากบรรทัดฐานของสังคม อันจะนำไปสู่การกระทำความผิดละเมิดกฎหมาย กฎระเบียบของสังคมได้ ประกอบไปด้วย

1.1) ความผูกพันทางด้านครอบครัวและสังคม (Attachment) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ที่ดีเกิดขึ้นระหว่างบิดามารดา ญาติ พี่น้อง รวมไปถึงบุคคลที่อยู่ในชุมชนเดียวกันกับเด็กและเยาวชน ความผูกพัน นั่นคือ การใกล้ชิดสนิทสนม แสดงออกถึงความรัก มีการถามไถ่รู้สึกเป็นห่วงเป็นใย รู้สึกสงสารและเห็นอกเห็นใจต่อกัน รวมถึงสถาบันทางสังคม เช่น โรงเรียน ครู เพื่อนที่ทำให้เด็กและเยาวชนเกิดความผูกพันในสังคม

1.2) ข้อผูกมัดทางครอบครัวและสังคม (Commitment) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนได้ผูกมัดตนเอง เช่น การให้คำมั่นสัญญา การมุ่งมั่นตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติตนหรือสิ่งใด ๆ กับบิดา มารดา ญาติพี่น้อง รวมไปถึงบุคคลที่อยู่ในชุมชนสังคมเดียวกันกับเด็กและเยาวชน

1.3) การเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของครอบครัวและสังคม (Involvement) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนได้ใช้เวลาและใช้กำลังร่างกาย เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมภายในครอบครัว และกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม เช่น การรับประทานอาหารร่วมกันภายในครอบครัว การออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬาร่วมกับคนในชุมชน การเข้าร่วมประเพณีวัฒนธรรมของสังคมและชุมชน

1.4) ความเชื่อทางครอบครัวและสังคม (Belief) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนมีความเชื่อศรัทธาในกฎหมาย กฎระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ที่ครอบครัวได้กำหนดไว้ รวมถึงการยอมรับค่านิยม บรรทัดฐานทางสังคม ศีลธรรม และจริยธรรมอันดีของสังคม

2) การคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association) หมายถึง การเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนที่เป็นผลมาจากการคบหาสมาคมหรือการติดต่อกับความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมกับกลุ่มเพื่อนหรือบุคคลที่มีพฤติกรรมเสียหยาเบี่ยงเบนหรือมีพฤติกรรมกระทำความผิดกฎหมาย กฎระเบียบของสังคม ทำให้เกิดการกล่อมเกลாதองทัศนคติ ค่านิยม และความชื่นชอบ ตลอดจนรูปแบบในการกระทำความผิดรวมไปด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่อาจมีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ : กรณีศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลาง” โดยผู้วิจัยศึกษาในแนวทางทฤษฎีความผูกพันทางสังคม และทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง เป็นการวิจัยที่มีการผสมผสาน (Mixed Methods) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative)

กลุ่มประชากร เด็กและเยาวชนที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินลงโทษให้เข้ารับการฝึกอบรมหรือควบคุมตัวในคดีความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด ทั้งเป็นการกระทำความผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ โดยกลุ่มประชากรทั้งหมดอยู่ในการควบคุมตัวตามกระบวนการยุติธรรมภายหลังถูกศาลพิพากษา และอยู่ในความรับผิดชอบของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพื้นที่เขตภาคกลางจำนวน 4 แห่ง จากที่ได้สำรวจข้อมูลจากงานทะเบียนของศูนย์ฝึกและอบรมฯ ได้แก่ (1) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา จำนวน 40 คน (2) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 (ราชบุรี) จำนวน 40 คน (3) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 11 (ลพบุรี) จำนวน 48 คน และ (4) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพระนครศรีอยุธยา จำนวน 24 คน รวมจำนวนทั้งหมด 152 คน

กลุ่มตัวอย่าง เด็กและเยาวชนที่มีการกระทำความผิดในคดีความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด โดยใช้สูตรของทาโรยามาเน ใช้อัตราความคลาดเคลื่อนที่ ระดับความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ (.05) ทำให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 110 คน จากประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนผ่านกระบวนการจำแนกและฝึกอบรมมาแล้วมากกว่า 1 เดือนขึ้นไป โดยพิจารณาการดำเนินการเก็บและรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างให้มีการกระจายครบทุกศูนย์ฝึกและอบรม ซึ่งสามารถจำแนกตามศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ได้แก่ (1) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา จำนวน 35 คน (2) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 (ราชบุรี) จำนวน 35 คน (3) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 11 (ลพบุรี) จำนวน 30 คน (4) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพระนครศรีอยุธยา จำนวน 10 คน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญหรือตามความสะดวก (Accidental Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ

1) แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีลักษณะเป็นแบบสอบถามประเภทปลายปิด (Closed- Ended Questionnaires) ซึ่งแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 13 ข้อ ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับความผูกพันทาง จำนวน 26 ข้อ ส่วนที่ 3 ปัจจัยเกี่ยวกับการคบหาสมาคมที่แตกต่าง จำนวน 10 ข้อ และส่วนที่ 4 แบบสอบถามด้านประวัติอาชญากรรม/การกระทำผิด จำนวน 3 ข้อ

2) นำแบบสอบถามที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้วเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของแบบสอบถามเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์โดยพิจารณาคำถามแต่ละข้อแล้วให้คะแนนและทำการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องและความเที่ยงตรง (Item Objective Congruence Index: IOCความสอดคล้องที่ 0.5 ขึ้นไป จึงมีความสอดคล้องและเที่ยงตรงที่จะยอมรับได้และถ้าข้อคำถามใดมีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 จะปรับปรุงข้อคำถามใหม่ ซึ่งผลการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเท่ากับ 1.00 จึงมีความสอดคล้องและเที่ยงตรงที่สามารถยอมรับได้

3) จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้ไปทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ได้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาแล้วไปทดลองใช้กับเด็กและเยาวชน ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกาญจนบุรีและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 ชุด พบว่า

ผลการวิเคราะห์เครื่องมือแบบสอบถามปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) หรือความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน คือ 0.875 ซึ่งตีความได้ว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูง และแบบสอบถามปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่าง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) หรือความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน คือ 0.869 แสดงว่าแบบสอบถามนั้นสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้

4) นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ

1) แบบสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (เด็กและเยาวชน) ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก ที่มีการกำหนดคำถามในการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้าซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด (Open-end Question) เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้เสนอความคิดเห็นได้อย่างอิสระ โดยไม่มีการชี้นำคำตอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงมากที่สุด และเพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีแนวทางคำถามไว้เป็นแนวทางสัมภาษณ์ เพื่อหาคำตอบตามความมุ่งหมายของการวิจัย จำนวน 5 ข้อ

2) แบบสัมภาษณ์จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (เจ้าหน้าที่) ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด (Open-end Question) เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้มีอิสระในการตอบ แสดงความคิดเห็นกับประเด็นข้อคำถาม เพื่อใช้สัมภาษณ์ตามแนวทางแบบสัมภาษณ์ที่กำหนดไว้แต่ละประเด็น คำถามเพื่อหาคำตอบตามความมุ่งหมายของการวิจัย จำนวน 5 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

1) วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentages)

2) วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลาง โดยใช้สถิติวิเคราะห์ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3) วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการปัจจัยเกี่ยวกับการคบหาสมาคมที่แตกต่างที่มีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4) วิเคราะห์ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม และปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ กรณีศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขตภาคกลาง ที่แตกต่างกัน โดยใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (Independent-samples *t*-test)

5) การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่าง กับ การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ กรณีศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขตภาคกลาง ใช้สถิติหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient)

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ

การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสรุปเนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

- 1) นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ไปถอดความและเรียบเรียงประเด็น
- 2) ตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูล โดยแยกเนื้อหาและจัดกลุ่มข้อมูลตามประเด็นการสัมภาษณ์ และโจทย์การวิจัย
- 3) วิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบการวิจัยที่กำหนด ด้วยการจำแนกประเภทข้อมูล (Typological Analysis) ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม และเรียบเรียงประเด็นตามแนวทางการศึกษาวัตถุประสงค์แต่ละข้อโดยการประมวลแนวคิดจากการทบทวนวรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและสรุปผลการศึกษาโดยอธิบายแบบบรรยายพรรณนา

จริยธรรมการวิจัยในคน

- 1) ผู้วิจัยดำเนินการขอรับรองโครงการวิจัย (Certificate of Approval) จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งผ่านการรับรองตามเอกสารรับรองเลขที่ COA.NO.RSUERB2022-112
- 2) ผู้วิจัยการทำหนังสือจากมหาวิทยาลัยรังสิตถึงกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเพื่อขออนุญาตเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยสถาบันวิจัยและพัฒนา กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนพิจารณารับรองโครงการวิจัยและอนุญาตให้สามารถดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยจากเด็ก เยาวชนและเจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้

ผลการวิจัย (Results)

1) ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลางที่กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดให้โทษ จำนวนทั้งสิ้น 110 คน ประกอบด้วย ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา คิดเป็นร้อยละ 31.82 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 (ราชบุรี) คิดเป็นร้อยละ 31.82 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 11 (ลพบุรี) คิดเป็นร้อยละ 27.27 และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพระนครศรีอยุธยา คิดเป็นร้อยละ 9.09

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 97.30 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 2.70 อายุคนที่ทำผิดส่วนใหญ่มีอายุ 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 52.70 ซึ่งมีอายุเฉลี่ยคนที่ทำผิด 16.23 ปี และอายุปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.60 ซึ่งมีอายุเฉลี่ยในปัจจุบัน 18.27 ปี ระดับการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1 – ม.3) คิดเป็นร้อยละ 57.30 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 5,000 - 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.20 นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 96.40 สถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 80.00 ไม่มีบุตร คิดเป็นร้อยละ 80.00 บิดามารดามีสถานภาพแยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 42.70 สภาพของครอบครัว บิดามารดามีการทะเลาะเบาะแว้งบางครั้ง

คิดเป็นร้อยละ 54.50 บิดาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 40.00 มารดาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป บิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 5,000 - 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.30

2) ข้อมูลด้านประวัติอาชญากรรม/การกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนใหญ่ในกลุ่มตัวอย่าง กระทำความผิดคดียาเสพติดให้โทษเป็นครั้งแรก คิดเป็นร้อยละ 69.10 รองลงมาคือ กระทำความผิดคดียาเสพติดให้โทษเป็นครั้งที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 23.60 ประวัติประวัติยาเสพติดที่เคยเสพ ส่วนใหญ่เสพยาบ้า ร้อยละ 19.40 รองลงมาคือ เสพแอมเฟตามีนหรือยาบ้า ร้อยละ 15.30 เสพยาไอซ์ ร้อยละ 13.20

3) ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยเกี่ยวกับความผูกพันทางสังคม ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ : ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลาง โดยรวมทั้ง 4 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมาก คือ ด้านความผูกพันทางครอบครัวและสังคม (Attachment) ($\bar{X} = 4.14$) ด้านข้อผูกมัดทางครอบครัวและสังคม (Commitment) ($\bar{X} = 3.98$) ด้านการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของครอบครัวและสังคม (Involvement) ($\bar{X} = 3.60$) และด้านความเชื่อทางครอบครัวและสังคม (Belief) ($\bar{X} = 3.75$)

4) ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยเกี่ยวกับการคบหาสมาคมที่แตกต่าง

กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อปัจจัยเกี่ยวกับการคบหาสมาคมที่แตกต่างที่มีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ : ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลาง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.71$)

5) ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ที่แตกต่างกัน โดยใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (independent-samples t-test)

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวแปรทางด้านปัจจัยความผูกพันทางสังคม

ตัวแปรเกี่ยวกับ ความผูกพันทางสังคม	จำนวน	ค่าร้อยละ	Comparison Statistics (t)	Sig.
กลุ่มต่ำ* (ช่วงคะแนนต่ำกว่า 89 คะแนน)	33	30	19.777	0.00
กลุ่มสูง** (ช่วงคะแนนตั้งแต่ 101 คะแนนขึ้นไป)	33	30		
ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)	93.58			
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	14.89			
คะแนนต่ำสุด (Minimum)	70			
คะแนนสูงสุด (Maximum)	120			

จากตารางที่ 1 ระดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบสอบถามด้านความผูกพันทางสังคมของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 93.58 โดยมีส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานเท่ากับ 14.89 โดยคะแนนต่ำสุดของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 70 และคะแนนสูงที่สุดเท่ากับ 120 หากพิจารณาโดยแบ่งช่วงคะแนนจากการตอบแบบสอบถาม เป็น 2 กลุ่ม โดยใช้ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 คือ กลุ่มต่ำ และค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 คือ กลุ่มสูง เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาค่า Cut-off Score พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีผู้ถูกจัดอยู่ในกลุ่มสูงหรือกลุ่มที่ได้คะแนนแบบสอบถาม สูงจำนวน 33 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 30 ส่วนกลุ่มต่ำหรือกลุ่มผู้ที่ได้คะแนนแบบสอบถามต่ำมีจำนวน 33 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 30 ดังนั้น เมื่อนำค่าเฉลี่ยคะแนนจากทั้งสองกลุ่ม มาทดสอบความแตกต่างในด้านการกระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ พบว่า กลุ่มต่ำ หรือกลุ่มที่มีความผูกพันทางสังคมอยู่ในระดับต่ำ จะกระทำผิดมากกว่ากลุ่มสูง หรือกลุ่มที่มีความผูกพันทางสังคมอยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (sig. = 0.00)

6) ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ที่แตกต่างกัน โดยใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (Independent-samples *t*-test)

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวแปรทางด้านปัจจัยการคบหาสมาคมที่แตกต่าง

ตัวแปรเกี่ยวกับ การคบหาสมาคมที่แตกต่าง	จำนวน	ค่าร้อยละ	Comparison Statistics (<i>t</i>)	Sig.
กลุ่มต่ำ* (ช่วงคะแนนต่ำกว่า 31 คะแนน)	33	30	20.996	0.00*
กลุ่มสูง** (ช่วงคะแนนตั้งแต่ 40 คะแนนขึ้นไป)	33	30		
ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)	34.85			
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	10.33			
คะแนนต่ำสุด (Minimum)	15			
คะแนนสูงสุด (Maximum)	55			

จากตารางที่ 2 ระดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบสอบถามด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 34.85 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.33 โดยคะแนนต่ำสุดของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 15 และคะแนนสูงที่สุดเท่ากับ 55 หากพิจารณาโดยแบ่งช่วงคะแนนจากการตอบแบบสอบถาม เป็น 2 กลุ่ม โดยใช้ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 คือ กลุ่มต่ำ และค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 คือ กลุ่มสูง เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาค่า Cut-off Score พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีผู้ถูกจัดอยู่ในกลุ่มสูงหรือกลุ่มที่ได้คะแนนแบบสอบถาม สูงจำนวน 33 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 30 ส่วนกลุ่มต่ำหรือกลุ่มผู้ที่ได้คะแนน

แบบสอบถามผู้มีจำนวน 33 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 30 ดังนั้น เมื่อนำค่าเฉลี่ยคะแนนจากทั้งสองกลุ่ม มาทดสอบความแตกต่างในด้านการกระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ พบว่า กลุ่มต่ำ หรือกลุ่มที่มีความสนิทสนมกับเพื่อนที่กระทำผิดน้อย จะกระทำผิดน้อยกว่ากลุ่มสูง หรือกลุ่มที่มีความสนิทสนมกับเพื่อนที่กระทำผิดมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (sig. = 0.00)

7) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ใช้สถิติหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient)

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด			
	Pearson correlation (r)	Sig. (2-Tailed)	การแปลผล
ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมโดยรวม	-0.223*	0.019	มีความสัมพันธ์เชิงลบ

จากตารางที่ 3 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ -0.223 และ Sig. (2-Tailed) เท่ากับ 0.05 หมายความว่า ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติดให้โทษ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ -0.223 นั่นคือตัวแปรทั้งสองตัวมีความสัมพันธ์กันและเป็นไปในทิศทางผกผันกัน ในระดับปานกลาง กล่าวคือ ความผูกพันทางสังคมของเด็กและเยาวชนน้อย จะมีการกระทำความผิดในคดียาเสพติดให้โทษได้มากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

8) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ใช้สถิติหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient)

ตารางที่ 4 แสดงข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด			
	Pearson correlation (r)	Sig. (2-Tailed)	การแปลผล
ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่าง	0.66*	.000	มีความสัมพันธ์เชิงบวก

จากตารางที่ 4 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.660 มีค่า Sig. (2-Tailed) เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติดให้โทษ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.66 โดยแสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกันใน ระดับปานกลาง กล่าวคือ การคบหาสมาคมที่แตกต่างกับบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนจะทำให้เด็กและเยาวชน การกระทำความผิดในคดียาเสพติดให้โทษได้มากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย (Discussion)

1) ปัจจัยทางด้านความผูกพันทางสังคมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติดให้โทษ

จากผลการศึกษาของงานวิจัย ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ โดยใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (independent-samples t-test) พบว่า เมื่อนำค่าเฉลี่ยคะแนนจากทั้งสองกลุ่มมาทดสอบความแตกต่างในด้านการกระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ พบว่า กลุ่มต่ำ หรือกลุ่มที่มีความผูกพันทางสังคมอยู่ในระดับต่ำ จะกระทำผิดมากกว่ากลุ่มสูง หรือกลุ่มที่มีความผูกพันทางสังคมอยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (sig. = 0.00) ซึ่งผลลัพธ์มีความสอดคล้องกับ พชรินทร์ ชำศิริพงษ์ (2561) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่เยาวชนกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดนั้นเกิดจากหลาย ๆ ปัจจัย ซึ่งสามารถอธิบายใน 4 ทฤษฎี ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านในระดับบุคคลคือการควบคุมตนเอง (Self-Control) 2) ปัจจัยทางด้านสังคมคือการควบคุมทางสังคม (Social Control) 3) ความผูกพันทางสังคม (Social Bond) และ 4) การคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association) และสอดคล้องกับ Siddiqua and Jahan , (2019) ได้ทำการศึกษา “การวิเคราะห์เปรียบเทียบอิทธิพลของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างและทฤษฎีความผูกพันทางสังคมในเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในประเทศบังคลาเทศ” จำนวน 39 คน ผลการศึกษา พบว่า การคบหาสมาคมที่แตกต่าง และความผูกพันทางสังคมมีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีความผูกพันในระดับที่ต่ำ ไม่มีการทำกิจกรรมประจำวันต่าง ๆ ร่วมกันกับสมาชิกในครอบครัวและไม่มีการเข้าร่วมโปรแกรมครอบครัว ยิ่งไปกว่านั้น ผลการวิจัย พบว่า ความผูกพันทางสังคมข้อผูกมัดทางครอบครัวและสังคมของผู้กระทำความผิดนั้นอยู่ในระดับต่ำ

2) ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ

จากผลการศึกษาของงานวิจัย ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ โดยใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (independent-samples t-test) พบว่า เมื่อนำค่าเฉลี่ยคะแนนจากทั้งสองกลุ่มมาทดสอบความแตกต่างในด้านการกระทำผิด

ในคดียาเสพติดให้โทษ พบว่า กลุ่มต่ำ หรือกลุ่มที่มีความสนิทสนมกับเพื่อนที่กระทำผิดน้อย จะกระทำผิดน้อยกว่า กลุ่มสูงหรือกลุ่มที่มีความสนิทสนมกับเพื่อนที่กระทำผิดมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (sig. = 0.00) ซึ่งผลลัพธ์มีความสอดคล้องกับ พัชรียา ก้อนแพง ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยเกี่ยวกับความผูกพันทางสังคม และการควบคุมตนเองที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง” (2560) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีระดับการกระทำผิดซ้ำสูงในคดียาเสพติด ซึ่งส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในฐานความผิดครอบครองเพื่อจำหน่าย ข้อค้นพบจากการวิจัย พบว่า ปัจจัยการคบเพื่อน มีผลต่อการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยทางด้านประวัติการกระทำผิด ปัจจัยด้านการควบคุมตนเอง และปัจจัยทางด้านความผูกพันทางสังคม โดยเฉพาะความผูกพันกับครอบครัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด

จากผลการศึกษาของงานวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ใช้สถิติหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ -0.223 และ Sig. (2-Tailed) เท่ากับ 0.05 หมายความว่า ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติดให้โทษ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ -0.223 นั่นคือตัวแปรทั้งสองตัวมีความสัมพันธ์กันและเป็นไปในทิศทางผกผันกัน ในระดับปานกลาง กล่าวคือ ความผูกพันทางสังคมของเด็กและเยาวชนน้อยจะมีการกระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ ได้มากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond theory) ของ Hirschi (1969) ที่ได้นำเสนอสมมุติฐานว่า “บุคคลที่มีความผูกพันทางสังคมน้อยจะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าคนที่มีความผูกพันทางสังคมมาก” โดยมีใจความสำคัญว่า บุคคลที่มีความผูกพันกับองค์การหรือกลุ่มในสังคม ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และ เพื่อนฝูง มักจะมีแนวโน้มที่ไม่ประกอบอาชญากรรม เนื่องจากบุคคลมีความผูกพัน (Attachment) ข้อผูกมัด (Commitment) การเข้าไปมีส่วนร่วม (Involvement) และความเชื่อ (Belief) ในกลุ่มสังคมที่เขาอยู่ร่วมด้วย และสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชน พบว่า ส่วนใหญ่ยังอยู่กับพ่อแม่ แต่ไม่ค่อยมีเวลาให้กันและกันมากนัก ส่วนพ่อกับแม่ จะใช้เวลาในการทำงานหาเงิน มีความสนิทสนมกับครอบครัวดี มีการทำกิจกรรมร่วมกัน ส่วนใหญ่ครอบครัว จะมีการทานอาหารด้วย ออกไปเที่ยวด้วยกันบ้างเล็กน้อย แต่บางคนพ่อแม่แยกทางกัน ก็จะอาศัยอยู่กับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งซึ่งไม่ค่อยมีเวลาให้กัน คล้ายกับครอบครัวที่มีทั้งพ่อและแม่ มีบางครอบครัวที่แสดงออกความรักต่อกัน และเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ คิดว่า พ่อแม่ ผู้ปกครองที่เลี้ยงดูอยู่มีความสำคัญ แต่ในส่วนของคุณชนสังคม ส่วนใหญ่มองว่าไม่ค่อยสำคัญเนื่องจากไม่ค่อยได้ไปเกี่ยวข้องด้วย ไม่ค่อยได้มีการทำกิจกรรมในชุมชน ทำเพื่อสังคม ส่วนโรงเรียนและครูที่โรงเรียน และผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ พบว่า ความรู้สึกผูกพันของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดที่มีต่อครอบครัว พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มที่ทำความผิดคดียาเสพติดจะมีความผูกพัน

ที่มีกับครอบครัว ผู้ปกครอง ความผูกพันทางสังคมน้อย โดยส่วนใหญ่มีลักษณะของครอบครัวไม่สมบูรณ์ ครอบครัวมีปัญหาความสัมพันธ์ในครอบครัว มีการใช้ความรุนแรง จะเป็นปัญหาที่นำมาสู่การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ส่วนความรู้สึกรู้สึกผูกพันของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดที่มีต่อสังคมชุมชน พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่ทำความผิดคดียาเสพติดนั้นจะมีความผูกพันที่มีต่อสังคมชุมชนน้อยมาก โดยไม่ค่อยมีกิจกรรมร่วมกันกับสังคม ไม่มีกิจกรรมกับชุมชน ไม่ค่อยเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา เนื่องจากเด็กและเยาวชนจำนวนนี้จะอยู่ในสังคมที่เป็นสังคมใหม่ที่ต่างคนต่างอยู่ และความรู้สึกรู้สึกผูกพันของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดที่มีต่อโรงเรียน พบว่า เด็กและเยาวชนที่ทำความผิดคดียาเสพติดนั้น มักจะออกจากโรงเรียนก่อนที่จะจบการศึกษาภาคบังคับ ส่วนใหญ่มักจะไม่มี ความผูกพันกับโรงเรียน ครู เพื่อนในโรงเรียน

4) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการคบหาสมาคมที่แตกต่างและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในคดียาเสพติด

จากผลการศึกษาของงานวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ กรณีศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขตภาคกลาง ใช้สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.660 มีค่า Sig. (2-Tailed) เท่ากับ 0.00 หมายความว่า ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่างของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติดให้โทษ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.66 โดยแสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่มีการคบหาสมาคมใกล้ชิดกับบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะทำให้เด็กและเยาวชนการกระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษได้มากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่าง ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Associations Theory) ของ Edwin H. Sutherland ที่เชื่อว่าการคบหาสมาคมของกลุ่มคนที่สนับสนุนให้กระทำผิดหรือสนับสนุนไม่ให้ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคม รวมไปถึงค่านิยมและความเชื่อที่กลุ่มผู้กระทำผิดมาก่อนได้ถ่ายทอดหรือปลูกฝังให้กับบุคคลที่เข้ามาสัมพันธ์กัน การคบหาสมาคมกับกลุ่มผู้กระทำผิดและได้เรียนรู้เอาค่านิยมและสนใจในความเชื่อที่ชื่นชอบ จนสามารถพัฒนาตัวตนไปสู่การกระทำผิดได้เป็นสำคัญ ซึ่งค่านิยมและความเชื่อดังกล่าวนี เป็นสิ่งที่บุคคลนั้นชื่นชอบและซึมซับจนสามารถพัฒนาความเป็นตัวตนของตนเองขึ้นมา จนนำไปสู่การลงมือกระทำผิดในที่สุด การคบหาสมาคมกับคนที่กระทำผิดซึ่งการเรียนรู้ที่ว่าเป็นการเรียนรู้วิธีการกระทำผิดและเทคนิคต่าง ๆ แรงจูงใจที่เป็นการผลักดันและขับเคลื่อนในเหตุผลการกระทำผิด (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และอุณิษา เลิศโตมรสกุล, 2553) การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมก็เหมือนกับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่น ๆ โดยทั่วไปการเรียนรู้กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด เช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง หรือเพื่อน (Siegel, 2000) ซึ่งสอดคล้องกับกัลยา เหล่าจก และพลกฤต แสงอาวุธ (2562) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี” พบว่า ปัจจัยด้านการคบหาสมาคม ได้แก่ เพื่อนที่เด็กและเยาวชนคบหากับจะชวนกันไปในทางที่ผิด การคบหากับกลุ่มเพื่อน

ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมชอบเที่ยวกลางคืนหนีเรียน การคบเพื่อนของเด็กและเยาวชนเสี่ยงต่อการกระทำความผิด เพื่อนของเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือกฎระเบียบของสังคม เด็กและเยาวชนเรียนรู้ทักษะ และการกระทำความผิดจากเพื่อน เพื่อนให้ความช่วยเหลือเมื่อได้รับความเดือดร้อนหรือมีปัญหา เพื่อนของเด็กและ เยาวชนอยู่อาศัยในชุมชนที่มีการกระทำความผิด และสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ จากการ สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดยาเสพติดให้โทษ มีการคบหาสมาคมการสนิทสนม กับบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีผลต่อการกระทำความผิดค่อนข้างมากของเด็กและเยาวชน เพราะขาดการอบรม สั่งสอนจากบุคคลใกล้ชิด อาทิ บิดา มารดา ปู่ย่า ตายาย อันเนื่องมาจากอาชีพของคนในครอบครัวที่ต้องหาเช้า กินค่ำเลยไม่ค่อยมีเวลาอบรมสั่งสอน เด็กและเยาวชนจะได้รับอิทธิพลจากเพื่อน และบุคคลที่มีความคิด พฤติกรรมเสียหายเบี่ยงเบนการเข้าสู่วงจรเกี่ยวข้องกับยาเสพติดของเด็กและเยาวชน พบว่าเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่เข้าสู่วงจรยาเสพติดได้เพราะเพื่อน รุ่นพี่ชักชวน และสังคมชุมชนรอบที่อยู่อาศัยมีการแพร่ระบาดของ ยาเสพติดโดยเริ่มจากความอยากรู้อยากลอง และเริ่มเสพยา พอเริ่มเสพยาก็เข้าสู่การขายยาเสพติดที่ตนเองเสพ เพื่อจะได้มีเงินมาใช้จ่าย โดยกลุ่มเพื่อนที่เด็กและเยาวชนคบหาสมาคมใกล้ชิดสนิทสนม ส่วนใหญ่ที่มีคดียาเสพติด อันเนื่องมาจาก มีเพื่อน รุ่นพี่ คนใกล้ชิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมาก่อนแล้วชักชวนตนเองเข้าสู่วงจรยาเสพติด ไปด้วย และเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ได้วิธีและเทคนิคการเสพยาเสพติดมาจากเพื่อน รุ่นพี่ พอเริ่มเสพยาเป็น ก็เลื่อนมาขายจำหน่ายยาเสพติดโดยเรียนรู้จากการเห็นเพื่อน รุ่นพี่ที่ขายหรือมีเพื่อนแนะนำ ตลอดจนเรียนรู้ เทคนิควิธีการเอาตัวรอดจากการถูกตำรวจจับกุมตัว เป็นต้น

5) แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด

จากผลการศึกษา พบว่า ควรมีการส่งเสริมให้ครอบครัว ชุมชน และสังคม มีส่วนร่วมในการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมฯ ควรเพิ่มโปรแกรมมีสอนฝึกวิชาชีพ คือ วิชาชีพไฟฟ้า ช่างเชื่อม ดนตรี ดนตรีสากล ด้านการเกษตร ช่างยนต์ หน่วยคอมพิวเตอร์ ให้เด็กและเรียนรู้ และสามารถนำไปใช้ดูแลตัวเองมีวิธีในการที่เขาจะอยู่ในสังคมได้โดยไม่จำเป็นต้องกลับไปจำหน่ายยาเสพติด นอกจากนี้โปรแกรม FCBT MI เพื่อการปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมที่เด็กและเยาวชนมีต่อยาเสพติดและส่วน ของทางด้านสังคมสงเคราะห์ ก็จะเข้าไปเสริมสร้างทักษะการปฏิเสธ หรือการเลือกคบเพื่อน เพื่อการเสริมแรง ให้เด็กและเยาวชนมีวุฒิภาวะ และกิจกรรมทางเลือก เช่น ชมรมทูป็นัมเบอร์วัน กิจกรรมด้านกีฬา ทักษะดนตรี เสริม เพื่อที่จะให้เด็กและเยาวชนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ค้นหาความชอบของตัวเอง และนอกจากนั้น วิธีการป้องกันที่สามารถช่วยให้เด็กและเยาวชนไม่กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ผลการศึกษาพบว่า คือการที่ เด็กและเยาวชนการได้รับการศึกษา ฝึกอาชีพ สร้างวินัยให้กับตนเอง สร้างค่านิยมและทัศนคติที่ถูกต้อง ด้วยวิธีการลดมิติความเสี่ยงของรูปแบบความคิดในการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่ มาจากปัญหาของครอบครัว ดังนั้น ครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญในการแก้ไขปัญหา ครอบครัวต้องมีความเข้าใจ ทักษะการเลี้ยงดูดูแลบุตรวัยรุ่น ครอบครัวควรต้องมีการสอดส่องดูแลเยาวชนอย่างใกล้ชิด เปิดโอกาสให้เยาวชน ได้มีการแสดงความคิดเห็น ให้ความและความอบอุ่นแก่เด็กและเยาวชนอย่างเหมาะสมและเพียงพอ สอนให้ รู้จักเข้าร่วมกับชุมชนสังคมที่อยู่อาศัย โดยหัวใจหลักในการป้องกันเด็กและเยาวชนให้ห่างไกลจากยาเสพติด คือ ปัจจัยหลัก 3 ด้าน คือ 1) ด้านความเข้มแข็งทางจิตใจของเด็กและเยาวชน 2) ปัจจัยครอบครัว ความรัก

ความผูกพันกับครอบครัวและสังคม 3) ด้านสังคมสภาพแวดล้อมที่เด็กและเยาวชนกลับไปใช้ชีวิตอยู่หลังจากที่ได้รับปล่อยตัว

ข้อเสนอแนะ (Recommendations)

1. ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1.1 สถาบันครอบครัว สังคม ชุมชน และสถาบันการศึกษา โรงเรียน ควรให้ความสำคัญและส่งเสริมพัฒนาการสร้างความผูกพันทางสังคม ความผูกพันที่มีต่อครอบครัว ความผูกพันที่มีกับชุมชน ความผูกพันที่มีกับโรงเรียนแก่เด็กและเยาวชน เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาของเด็กและเยาวชน จะสามารถช่วยให้เด็กและเยาวชนได้ตระหนักถึงผลกระทบที่อาจจะเกิดจากการกระทำของตนเองหากไปยุ่งเกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำความผิดรูปแบบต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การมีความผูกพันกับครอบครัว โรงเรียน ชุมชน และสังคมอย่างมีจิตสำนึกที่ดีของเด็กและเยาวชนได้

1.2 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ควรพัฒนารูปแบบโปรแกรมการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยให้ความหลากหลาย โดยให้เด็กและเยาวชนสามารถเลือกแนวทางที่จะดำเนินชีวิตภายหลังปล่อยตัวตามความต้องการของตนเองได้อย่างเหมาะสม รวมถึงผลักดันให้เด็กและเยาวชนได้มีงานทำที่ดี มีที่ให้เด็กและเยาวชนได้ฝึกทดลองการทำงาน เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ที่สำคัญในการประกอบอาชีพและได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องภายหลังการปล่อยตัวกลับคืนสู่สังคม

1.3 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ควรพัฒนารูปแบบการติดตามภายหลังปล่อยตัวเด็กและเยาวชนคืนสู่สังคมให้มีการดูแลติดตาม สอดส่องดูแลหรือเพิ่มระยะเวลาในการติดตามหลังจากปล่อยตัว รวมทั้งมีศูนย์ส่งต่อข้อมูลการปล่อยตัว และพัฒนาส่งเสริมการบูรณาการร่วมกับเครือข่ายภาคประชาสังคม ชุมชน ในท้องถิ่น ชุมชน พื้นที่ที่เด็กและเยาวชนกลับไปอาศัยอยู่เพื่อให้ช่วยกันเฝ้าระวังช่วยเหลือผู้ปกครองในการดูแลเด็กและเยาวชนอย่างใกล้ชิด เพื่อลดความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากการศึกษาปัจจัยที่อาจมีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ: กรณีศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลาง ครั้งหน้าควรจะศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการดูแลป้องกันเด็กและเยาวชนให้ห่างไกลยาเสพติด ด้วยการบูรณาการกับสถาบันครอบครัว

2.2 จากการศึกษาปัจจัยที่อาจมีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ: กรณีศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภาคกลาง ครั้งหน้าควรจะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนค่านิยม ทักษะคติ ในเด็กและเยาวชนที่เคยกระทำความผิดคดียาเสพติด เพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชนไม่ให้กลับไปกระทำซ้ำที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

2.3 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดียาเสพติดให้โทษ ของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความรับผิดชอบของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทุกภูมิภาคทั่วประเทศ

เอกสารอ้างอิง (References)

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2558). รายงานการดำเนินงานของรัฐต่อสาธารณะรายปีประจำปีงบประมาณ 2558. กรุงเทพฯ : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.
- กัลยา เหล่าจก และพลกฤต แสงอาวุธ. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารวิชาการวิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้, 2(2), 47-56.
- คณินิจ วิหคมาตย์. (2552). การมองตนเองในภาวะคืนสู่ครอบครัวและสังคมของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และอุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2553). รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติด:กรณีศึกษาผู้กระทำความผิดร้ายแรงและมีโทษสูงและต้องดูแลเป็นพิเศษ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงยุติธรรม และคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี. (2554). ทฤษฎีอาชญาวิทยาร่วมสมัยกับการวิจัยทางด้านอาชญาวิทยาในปัจจุบัน. นนทบุรี : หินทรายการพิมพ์.
- พัชรินทร์ ชำศิริพงษ์. (2561). การกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด. วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเทพฯ, 5(3), 23-30.
- พัชรียา ก้อนแพง. (2560). ปัจจัยเกี่ยวกับความผูกพันทางสังคมและการควบคุมตนเองที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง. วารสารสังคมศาสตร์บูรณาการ, 4(1), 25-44.
- Hirschi, T. (1969). *Causes of Delinquency*. Berkeley: University of California.
- Siddiqua, R. & E. R., Jahan, (2019). Influence of Differential Association and Social Bonding Theory on Delinquents at Juvenile Development Center, Bangladesh: A Comparative Analytic Study. *International Journal of Criminal Justice Sciences*, 14(2), 392-427.
- Siegel, L. J. (2000). *Criminology* (7th ed.). California, USA: Wadsworth Thomason Learning.